
Nyilatkozat: Magyarország Alaptörvénye

2012. 2. 22.

Magyarország Kormánya, illetve célzott módon **Orbán Viktor** miniszterelnök külföldi politikusok és véleményvezérek kritikáinak ösztüvébe került. Önmagában ez még nem volna baj, inkább csak meglepő, hiszen legújabb kori történelmünk során bennünket, magyarokat nem nagyon kényeztettek el azzal, hogy bárkit is érdekelt volna sorsunk Európa eme szegletében. Az előállott rendkívüli helyzetet akár reménykeltőnek is tarthatnánk, hogyha netán arról volna szó, hogy az **Európai Unió** vezető politikusai, felülbírálván az eddigi gyakorlatot, végre nem csupán az Unió határain kívül, hanem azon belül is kiemelt ügyként kezelnék az emberi és közösségi jogokat. Mert ilyenképpen az is elvárható lenne, hogy a XX. század egyik súlyos mulasztását is orvosolják, és az önhibájukon kívül kisebbségi sorsba kényszerült őshonos nemzeti közösségek jogsérelei és jogfosztásai ellenében is felemeljék a szavukat, és – példának okáért – a **kollektív bűnösség** elvén alapuló, mindmáig élő **Benes-dekrétumokat** hatályon kívül helyezték.

Sajnos azonban a felparázsló európai „görgőtűz” nem erről szól, a kritikák tartalma és célzata többnyire lehangoló és felháborító. Egyes nyugati körök a tárgy érdemi ismerete nélkül, a megbukott vagy egyenesen a hatalomból elcsapott magyarországi politikusok hisztériakeltésére rezonálva alkotnak sommás ítéleteket. Mások abszurdba hajlóan „náci diktatúrát” vizionálva követelik Magyarország megbüntetését. Többen – „jól értesült forrásokra” hivatkozva – a Magyar Kormány „megtörését” jelölik meg összeurópai célként. Mi több, egyesek az euroatlanti társadalmi értékrend alapját, a demokratikus választásokat semmibe véve, a magyar választópolgárok elsöprő akarata ellenére erőszakolnának új vezetést Hazánkra.

Ez nem az az Európai Unió, amelynek eszmei egysége mindannyiunk számára a jövő zálogát jelenti. **Brüsszel nem lehet Moszkva** – ezért joggal várhatnánk el, hogy ne erőből oldja meg a vitás kérdéseket. Ráadásul az erőfitogtatás kontraproduktív is: ebben a világméretű válságban, melynek a megoldásával Európa vezetői mindmáig adósok, az európai polgárok fokozódó érzékenységét teszik próbára azok, akikkel szemben a növekvő elégedetlenség az „**EUSSR**” betűszóban ölt testet – lásd a hozzászólásokat több vezető médium internetes oldalán.

Mi, magyarok, a történelem folyamán többször is tanúbizonyságát adtuk szabadságszeretetünknek. Meg tudjuk védeni demokráciánkat: hogyha netán saját választottaink ellenünk fordulnának, „megbüntetjük” őket. Erre nézve elég, hogyha megkérdezik a most Brüsszelbe, ide-oda futkorászó, panaszkodó és feljelentgető szocialista és liberális politikusainkat a 2010 tavaszán megtartott magyarországi választásokról.

Történelmünk során többször is részünk volt „idegen megszállásban” – így hát többet nem kérünk belőle.

Az európai **Alapjogi Charta** előírásait is tartalmazó új magyar **Alaptörvény** számunkra megfelelő garanciát jelent arra, hogy a demokratikus jogállamiság keretei között Magyarország megerősödjön. Azzal is csak egyetérteni tudunk, hogy a **Magyar Országgyűlés** – a kommunisták és örökösök nemzetellenes gyakorlatát végre a történelem szemétdombjára számúzva – törvényben mondta ki a **magyar nemzeti összetartozást**. Fontosnak tarjuk, hogy az Alaptörvény Alapvetésének D. cikkét egészében idézzük: „Magyarország az egységes magyar nemzet összetartozását szem előtt tartva felelősséget visel a határain kívül élő magyarok sorsáért, elősegíti közösségeik fennmaradását és fejlődését, támogatja magyarságuk megőrzésére irányuló törekvéseiket, egyéni és közösségi jogaik érvényesítését, közösségi önkormányzataik létrehozását, a szülőföldön való boldogulásukat, valamint előmozdítja együttműködésüket egymással és Magyarországgal.”

Ez egy olyan XXI. századi európai megoldás irányába mutat, mely „Trianon gyógyítását” eredményezheti.

A nemzeti összetartozás kinyilvánítása mellett az alkotmányozó országgyűlés kétharmados többségének arra is volt bátorsága, amivel Európa vezető politikusai nem mertek és nem tudtak szembenézni: az Alaptörvényben **kiemelt módon ismerték el a kereszténység nemzetmegtartó szerepét**.

Végezetül: mi, **erdélyi magyarok** az egyik legkegyetlenebb kommunista diktatúrát szenvedtük meg és éltük túl. Országunk, **Románia** fejlődését és európai integrációját évtizedekre vetette vissza a **posztkommunista visszarendeződés** folyamata, a kommunisták hatalomba való visszaszivárgása, valamint a múlttal való nyílt szembenézés elmaradása.

Éppen ezért csak helyeselni tudjuk, hogy a 2012. január 1-jén hatályba lépő Alaptörvényben nem ismerik el „a magyar nemzet és polgárai ellen a nemzetiszocialista és kommunista diktatúrák uralma alatt elkövetett embertelen bűnök elévülését”. Következésképpen: hogyha a 2004. december 5-én magyart magyarra uszító, az elszakított nemzetrészeket kollektív módon megtagadó utódkommunisták a **Magyar Szocialista Munkáspárt** jogutódjaként a törvénytelenül felhalmozott vagyon örökösei és a diktatúra idején vagy az átmenet során megszerzett illegitim előnyök hasznélvezői lettek, akkor joggal várható el, hogy utóbb ne csak a haszonban, hanem a felelősségben is osztozzanak.

A nemzeti összetartozás megvallásával és vállalásával ezúton is kiállunk Magyarországra, a Magyar Kormány és személy szerint Orbán Viktor miniszterelnök mellett.

Nagyvárad, 2012. január 8.

Tőkés László

az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke

Toró T. Tibor

az Erdélyi Magyar Néppárt megbízott elnöke